

Sebastian Fitzek

SJÆLEKNUSEREN

Mrs Robinson

DER SEELENBRECHER

Copyright © 2008 by Droemersche Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf.
GmbH & Co. KG, Munich, Germany

Bogen er udgivet efter aftale med AVA international GmbH, Tyskland
(www.ava-international.de).

Dansk copyright © 2009 Audioteket A/S

Oversat af Birgitte Brix
Sats: SIDE-1, Odense
Bogen er sat med Garamond & Helvetica
Tryk: ScandBook, Falun
Omslag: Koitz Animation & Graphics, Henrik Koitzsch

ISBN: 978-87-645-0328-9

1. udgave, 1. oplag

Mrs. Robinson – en del af Audioteket

Udgivet med støtte fra Goethe-Institut

Til Gerlinde

Jeg er ikke bange for døden.
Jeg vil bare ikke være der, når det sker.

Woody Allen

71 DAGE FØR ANGSTEN

Side 1ff. i patientjournal nr. 131071/VL

Heldigvis var det hele kun en drøm. Hun var ikke nøgen. Og hendes ben var heller ikke spændt fast til dette oldnordiske gynækologiske leje, mens denne sindssyge person sorterede sine instrumenter på et rustent sidebord. Da han vendte sig om, kunne hun først ikke se, hvad det var, han stod med i hånden, der var dækket af størknet blod. Men da hun så det, søgte hun forgæves at lukke øjnene. Hun kunne ikke få blikket fra den glødende loddekolbe, der langsomt nærmede sig midten af hendes krop. Den fremmede med det skoldede ansigt havde spilet begge hendes øjenlåg op og naglet dem fast i øjenhulerne med en sømpistol. Hun troede ikke, at noget kunne komme til at gøre mere ondt i resten af hendes korte liv. Men da loddekolben forsvandt fra hendes synsfelt, og det blev varmere og varmere mellem hendes ben, anede det hende, at de sidste timers pinsler kun havde været et forspil.

Men i det øjeblik, hvor hun allerede syntes, hun kunne lugte svedent kød, blev alt gennemsigtigt. Den klamme kælder, hun var blevet slæbt ned i, de flakkende lysstofrør over hendes hoved, pinebænken og metalbordet forsvandt – tilbage blev et sort intet.

Gudskelov, tænkte hun, *kun en drøm*. Hun slog øjnene op. Og fattede intet som helst.

Det mareridt, som hun lige havde været fanget i, havde ikke mistet formen, kun forandret sig.

Hvor er jeg henne?

At dømme efter indretningen var det et hotelværelse, som havde set bedre dage. Det plettede sengetæppe på den alderdomssvækkede dobbeltseng var lige så beskidt og havde lige så mange brændte huller som det grønbrune faste gulvtæppe. Hun kunne mærke det ru tæppe under fødderne, og det gjorde hendes stilling på den ubekvemme træstol endnu mere krampagtig.

Jeg har bare fødder. Hvorfor har jeg ikke sko på? Og hvorfor sidder

jeg i et tredjerangs hotelværelse og ser på det snefyldte testbillede på et sort-hvidt fjernsyn?

Spørgsmålene smældede som billardkugler mod indersiden af hendes hjerneskal, som var den en bande. Pludselig for hun sammen, som om nogen havde slået hende. Så rettede hun blikket mod støjilden. Døren til værelset. Den bevægede sig først én gang og derpå en gang til, og til sidst fløj den op. To politibetjente kom stormende ind. Begge var uniformerede, begge bevæbnede, så meget kunne hun opfatte. Først rettede de deres våben mod hendes overkrop, men så sænkede de dem langsomt, og nervøsiteten i deres anspændte ansigter veg for måbende forfærdelse.

„For fanden, hvad er der sket her?” hørte hun den mindste af betjentene, der havde sparket døren ind og som den første var stormet ind ad døren, spørge. „Ambulance,” brølede den anden. „En læge. Vi har brug for hjælp omgående!”

Gudskelov, tænkte hun nu for anden gang i løbet af få sekunder. Hun kunne næsten ikke trække vejret af angst, hun havde ondt i hele kroppen, og hun lugtede af afføring og urin. Alt dette og det faktum, at hun ikke vidste, hvordan hun var havnet her, var ved at gøre hende vanvittig, men når alt kom til alt stod her nu to betjente, som ville hente lægehjælp. Det var ikke godt, men trods alt væsentligt bedre end den gale med loddekolben.

Det varede kun få sekunder, før en skaldet akutlæge med en ring i det ene øre kom stormende ind i værelset og lagde sig på knæ ved siden af hende. Åbenbart var redningskorpset allerede ankommet med en ambulance. Heller ikke noget godt tegn.

„Kan du høre mig?”

„Ja ...” svarede hun lægen, hvis sorte rande under øjnene så ud, som om de var uudsletteligt tatoveret på hans ansigt. „Hun forstår mig tilsyneladende ikke.”

„Jo, jeg gør.” Hun ville løfte armen, men hendes muskler lystrede hende ikke.

„Hvad hedder du?” Lægen tog en lommelampe med kuglepen op af brystlommen på sin skjorte og lyste hende i øjnene.

„Vanessa,” hviskede hun hæst og tilføjede: „Vanessa Strassmann.”

„Er hun død?” hørte hun en af betjentene spørge bag sig.

„Satans! Pupillerne reagerer næsten ikke på lyset. Tilsyneladende kan hun hverken høre eller se os. Hun er katatonisk, måske komatøs.”

„Jamen, det er jo idioti!” råbte Vanessa nu og skulle til at rejse sig, men hun kunne ikke engang løfte armen.

Hvad foregår her?

Hun gentog tanken højt og gjorde sig umage for at tale så tydeligt som muligt. De ville åbenbart ikke høre, hvad hun sagde. I stedet vendte alle ryggen til hende og talte med en, som hun hidtil slet ikke havde set.

„Og hvor længe har hun opholdt sig i dette værelse, siger De?”

Hun kunne ikke se døren på grund af akutlægens hoved. Henne fra døren lød en ung kvindestemme. „I hvert fald i tre dage. Måske længere. Jeg tænkte faktisk på, om der ikke var noget galt, da hun tjekkede ind. Men hun sagde, at hun ikke ville forstyrres.”

Hvad er det for noget sludder? Vanessa rystede på hovedet. Jeg ville aldrig være flyttet ind frivilligt. Ikke for en eneste nat!

„Jeg ville heller ikke have kaldt på hende, men denne frygtelige rallen blev højere og højere, og ...”

„Se engang!” Det var den ene politibetjents stemme lige ved hendes øre.

„Hvad?”

„Der er noget. Dér.”

Vanessa mærkede, at lægen rettede hendes fingre ud og forsigtigt med en pincet tog noget ud af hendes venstre hånd.

„Hvad er det?” spurgte betjenten.

Vanessa var lige så forbavset som alle andre i værelset. Hun havde slet ikke mærket, at hun holdt noget i hånden.

„En seddel.”

Lægen foldede papiret ud, der var lagt sammen på midten. Vanessa flyttede øjnene for at kaste et blik på den, men så kun uforståelige hieroglyffer. Teksten var skrevet på et vildfremmed sprog.

„Hvad står der?” spurgte den anden betjent hende fra døren.

„Besyderligt.” Lægen rynkede panden og læste højt: „Man køber det kun for at smide det væk igen med det samme.”

Du godeste gud. Det faktum, at akutlægen uden tøven havde læst de få ord, afslørede den fulde rækkevidde af det mareridt, hun var

fanget i. Af en eller anden grund havde hun fuldstændig mistet evnen til at kommunikere. Vanessa kunne i dette øjeblik hverken tale eller læse, og hun anede, at hun heller ikke mere kunne skrive.

Lægen lyste igen direkte ind i pupillerne på hende, og pludselig var det, som om hendes øvrige sanser også blev bedøvet. Hun kunne ikke længere lugte stanken af sin egen krop eller føle tæppet under sine bare fødder. Hun mærkede kun, hvordan hendes angst voksede, og stemmernes summen omkring hende fortonede sig. Næppe havde lægen læst den korte sætning på sedlen højt, før en usynlig magt overtog hende.

„Man køber det kun for at smide det væk igen med det samme.”

En magt, der rakte sine kolde hænder ud efter hende og trak hende ned. Tilbage til det sted, som hun aldrig nogen sinde ville gense, og som hun havde forladt for ganske få minutter siden.

Det var ingen drøm. Eller var det?

Hun prøvede at gøre tegn til lægen, men da omridset af ham langsomt gik i opløsning, begyndte hun at forstå og blev grebet af ren og skær rædsel. De havde altså ikke hørt hende. Hverken lægen eller kvinden eller betjentene havde kunnet tale med hende. Hun var nemlig slet ikke vågnet i dette usle hul. Tværtimod. Da halogenlampen over hende igen begyndte at flakke, gik det op for hende: Hun var besvimet, da mishandlingen begyndte. Det var ikke galningen, men hotelværelset, der var en del af en drøm, som nu tog flugten for den grusomme virkelighed.

Eller er jeg igen på vildspor? Hjælp. Hjælp mig! Jeg kan ikke skelne tingene fra hinanden mere. Hvad er virkelighed? Hvad er ikke?

Og nu var alting igen som før. Den klamme kælder, metalbordet, det gynækologiske leje, hvor hun lå fastspændt. Nøgen. Så nøgen, at hun kunne mærke galningens ånde mellem sine ben. Han pustede på hende. Dér hvor hun var allermest følsom. Så dukkede hans arrede ansigt op foran hendes øjne, og en læbeløs mund sagde: „Har bare lige markeret stedet. Nu kan vi gå i gang.”

Derpå greb han loddekolben.

I DAG, KLOKKEN 10.14 – LANGT SENERE, MANGE ÅR EFTER ANGSTEN

„Og hvad siger De så til denne introduktion, mine damer og herrer? En kvinde vågner op af et mareridt og befinder sig straks i det næste. Interessant, ikke?”

Professoren rejste sig fra det lange egetræsbord og så på de studerendes rådvilde ansigter.

Først nu faldt det ham ind, at hans tilhørere havde gjort sig større umage med deres valg af påklædning, end han selv havde. Han havde som sædvanlig i blinde hevet et eller andet krøllet jakkesæt ud af sit klædeskab. Ekspedienten havde dengang overtalt ham til dette ukristeligt dyre køb, fordi den mørke, dobbeltradede jakke stod så fremragende til hans sorte hår, som han i sin tid i et anfald af oprørstrang som hos en, der er sidst i puberteten, havde ladet vokse langt.

Hvis han nu, mange år senere, ville købe noget, der stod til hans frisure, skulle jakkesættet være askegråt med lysere pletter og have hul i ryggen som en munketonsur.

„Hvad siger De?”

Det gav et voldsomt jag i hans menisk, da han var så uforsigtig at træde et skridt til side. Kun seks havde meldt sig frivilligt. Fire kvinder og to mænd. Typisk. Ved den slags forsøg var kvinderne altid i overtal. Enten fordi de var modigere, eller fordi de trængte endnu mere til de penge, som han havde udlovet i opslaget for deltagelse i dette psykiatriske eksperiment.

„Undskyld, har jeg forstået det rigtigt?”

Venstre side, plads to. Professoren så listen for sig for at finde navnet på den forsøgsperson, som havde spurgt: *Florian Wessel, 3. semester.*

Den studerende havde under læsningen af introduktionen ladet en perfekt spidset blyant svæve over linjerne. Et lille, halvmåneformet ar under højre øje tydede på voldelige kontakter. Nu lagde han blyanten ved siden af papirerne og lukkede manuskriptet. „Skal det her forestille at være en medicinsk behandlingsjournal?”

„Det er det faktisk.” Professoren smilede godmodigt til den unge mand for at vise ham, at han godt kunne forstå hans undren. Den var så at sige et led i eksperimentet.

„Loddekolbe? Tortur? Politi? Med forlov, så lyder det snarere som begyndelsen til en thriller og ikke som en patientjournal.”

Med forlov? Det var længe siden, han havde hørt det antikverede udtryk. Professoren tænkte på, om den unge mand med den snorlige skilning altid talte sådan, eller om det kun var deres usædvanlige opholdssted med den melankolske patina, der smittede af på hans sprogbrug. Han vidste, at bygningens forfærdelige historie havde afskrækket nogle af deltagerne. To hundrede euro fra eller til.

Men det var jo netop lokkemidlet. Eksperimentet skulle gennemføres lige netop her og ikke andre steder. Der fandtes ikke bedre sted til testen, selv om hele huset lugtede af mug, og der var så koldt, at de et øjeblik havde overvejet at rense kaminen for affald og fyre op. Det var trods alt den treogtyvende december, og temperaturen lå et godt stykke under frysepunktet. De var endt med at leje to olieradiatorer, som dog kun varmede det højloftede lokale utilstrækkeligt op.

„De siger, at det lyder som en thriller?” gentog professoren. „Jamen, det er slet ikke helt ved siden af.”

Han trykkede håndfladerne mod hinanden, som om han bad, og lugtede til sine skrumpne fingerspidser. De mindede ham om hans bedstefars grove hænder. Men i modsætning til ham havde bedstefaren måttet arbejde under åben himmel hele sit liv.

„Den læge i hvis efterladte papirer, man fandt det dokument, som De sidder med i hænderne, var en af mine kolleger. Psykiateren Viktor Larenz. De bør have stødt på hans navn under Deres studier.”

„Larenz? Er han ikke død?” spurgte en af de studerende, som først havde meldt sig til forsøget dagen før.

Professoren så igen på listen og identificerede manden med det sortfarvede hår som Patrick Hayden. Han og hans kæreste Lydia sad klos op ad hinanden. Mellemrummet mellem deres kroppe var så lille, at det ville have været svært bare at trække en tandtråd ned mellem dem. Det skyldtes især Patrick. Hver gang Lydia ville have mere bevægelsesfrihed, lagde han armen endnu fastere om hendes skuldre og trak hende med ejermine hen til sig igen. Han var iført en sportssweatshirt med det begavede påtryk: „Jesus elsker dig”. Lige under og næsten ulæseligt stod: „Alle andre synes, du er et røvhul.” Patrick havde haft den på en gang før, da han kom for at beklage sig over en dårlig karakter ved en prøve.

„Viktor Larenz er ikke relevant i denne forbindelse,” sagde professoren affærdigende. „Hans historie betyder ikke noget i forbindelse med testen i aften.”

„Hvad drejer det sig så om?” spurgte Patrick. Han lagde benene over kors under bordet. Snørebåndene på hans læderstøvler var ikke bundet for at undgå, at de professionelt frynsede jeans dækkede den ombøjede fløs. Ellers ville ingen jo kunne se designermærket.

Professoren smilede uvilkårligt. Slaskende snørebånd, frynsede bukser, blasfemisk sweatshirt. En eller anden i modeindustrien måtte have sat sig for at gøre hans konservative forældres mareridt til penge.

„Jo, nu skal De høre ...” Han satte sig igen for enden af bordet og åbnede sin slidte lædermappe, der så ud, som om et husdyr havde benyttet den som kradsetræ.

„Det, som De lige har læst, er virkelig sket. De dokumenter, som jeg uddelte til Dem, er simpelt hen kopier af en sandfærdig rapport.” Professoren tog en gammel billigbog frem. „*Det* her er originalen.” Han lagde den tynde bog på bordet.

Sjæleknuseren stod der med røde bogstaver på den grønne forside. Det skyggeagtige billede af en mand, der tilsyneladende flygtede ind i en mørk bygning gennem en flygende snestorm, tiltrak sig opmærksomheden.

„De skal ikke lade Dem narre af den ydre form. Ved første blik ser det ud som en traditionel roman. Men der stikker meget mere under.”

Han lod bogens omkring tre hundrede sider glide væk mellem fingrene bagfra.

„Mange tror, at denne rapport er nedskrevet af en af hans patienter. Larenz behandlede før i tiden mange kunstnere, også forfattere.” Professoren blinkede. „Men der er også en anden teori,” tilføjede han sagte.

Alle de studerende så opmærksomt på ham.

„Et mindretal er af den opfattelse, at Viktor Larenz selv har skrevet det ned.”

„Jamen, hvordan det?”

Denne gang var det Lydia, der spurgte. Pigen med det mørkblonde hår og den musegrå rullekravesweater var hans bedste studerende. Hvad hun så i den ubarberede evighedsstudent ved siden af sig, forstod han ikke. Og lige så lidt fattede han, hvorfor hun trods en fin studentereksamen havde fået afslag på et stipendium.

„Denne Larenz har omskrevet sine optegnelser til en thriller? Hvorfor skulle han dog have gjort sig det ufattelige besvær?”

„Det er det, vi skal finde ud af i aften. Det er formålet med eksperimentet.”

Professoren gjorde et notat på sin blok ved siden af deltagerlisten og henvendte sig derefter til kvindegruppen til højre, som endnu ikke havde mælet et ord.

„Hvis De tvivler, har jeg fuld forståelse for det, mine damer.”

En rødhåret pige løftede hovedet, mens de andre to så ufravendt ned på papirerne foran sig.

„Jeg vil bede alle de tilstedeværende om endnu en gang at overveje sagen. Det egentlige forsøg er endnu ikke begyndt. Alle kan sige fra nu og gå hjem. Der er tid endnu.”

Pigerne nikkede ubeslutsomt.

Florian bøjede sig frem, så strøg han sig nervøst over sideskilningen med pegefingeren.

„Jamen, hvad så med de to hundrede euro?” spurgte han.

„Dem får man naturligvis kun ved aktiv deltagelse. Og også kun, hvis De overholder det foreskrevne forløb, sådan som det var be-

skrevet på opslaget. De skal læse hele dokumentet og må kun holde enkelte korte pauser.”

„Og hvad så? Hvad sker der, når vi er færdige?”

„Det er også en del af forsøget.”

Psykiateren bøjede sig ned igen og dukkede op med en lille stak formularer, udsmykket med privatuniversitetets våben.

„Jeg vil bede alle, som bliver, underskrive dette her.”

Han uddelte samtykkeerklæringerne, hvori forsøgspersonerne frikendte universitetet for ethvert ansvar for eventuelle psykosomatiske skader, der kunne opstå i forbindelse med den frivillige deltagelse i forsøget.

Florian Wessel tog papiret, holdt det op mod lyset og rystede energisk på hovedet ved synet af det medicinske fakultets vandmærke. „Det er for problematisk.”

Han tog sin blyant ud mellem papirerne, greb sin rygsæk og rejste sig op.

„Jeg tror, jeg ved, hvad dette her går ud på. Og hvis det er det, jeg regner med, er jeg alt for bange for det.”

„Deres ærlighed taler til Deres fordel.” Professoren indsamlede Florians blanket og tog hans papirer. Så kiggede han hen på de tre kvindelige studerende, der lige havde stukket hovederne sammen.

„Vi ved ganske vist ikke, hvad det går ud på, men når Florian siger fra, så må vi nok også hellere holde fingrene fra det.”

Det var igen kun den rødhårede, der kommunikerede med ham.

„Som De vil. Intet problem.”

Også hos dem samlede han plasticchartekkerne sammen, mens de unge piger tog deres vinterfrakker fra ryglænene. Florian stod allerede i jakke med hætte og med handsker på ved udgangen og ventede.

„Og hvad med Dem?”

Han så ned på Lydia og Patrick, der stadig bladrede ubeslutsomt i dokumenterne.

Til sidst trak de begge samtidigt på skuldrene.

„Skide være med det. Hovedsagen er, at jeg ikke skal have taget blodprøver,” sagde Patrick.

„Ja, skide være med det.” Det lykkedes endelig Lydia at rykke lidt væk fra sin ven.

„De bliver hele tiden hos os, ikke sandt?”

„Ja.”

„Og vi skal ikke lave andet end at læse? Slet ikke andet?”

„Nej, det er korrekt.”

Bag dem smækkede døren. De fire, der droppede ud, forlod uden et ord lokalet.

„Så bliver jeg. Jeg har god brug for pengene.”

Lydia så på professoren med et blik, der atter beseglede det tavse løfte til hende, der aldrig var blevet udtalt.

Det ved jeg godt, sagde han i tankerne og nikkede til hende. Ganske let. Ikke for påfaldende.

Selvfølger du har brug for pengene.

Det var i en alt for varm aprilweekend, at en bølge af selvmedlidenhed havde skyldet ham ind i hendes privatliv.

Hans eneste ven havde givet ham det råd at droppe den sædvanlige „oplevelsesrutine”, hvis han langt om længe ville glemme fortiden. Han måtte gøre noget, som han aldrig før havde gjort. Tre glas senere var de trådt ind i denne bar. Ikke noget ophidsende. Det var bare et harmløst, kedeligt show. Bortset fra at pigerne dansede topløse, bevægede de sig ikke mere æggende end de fleste teenagere på et diskotek. Og så vidt han kunne se, var der heller ikke noget baglokale.

Alligevel følte han sig som en asocial gammel mand, da Lydia pludselig stod foran ham med cocktailkortet. Uden rullekravesweater og hårspænde, men i nederdelen til en skoleuniform. Intet andet.

Han betalte for en cocktail uden at drikke den, ignorerede sin ven og glædede sig til at gense hende på første række ved den næste forelæsning. Hun havde aldrig mælet et ord om det, og han var vis på, at Patrick ikke kendte noget til sin kærestes bibeskæftigelse. Skønt han selv lignede en, der var på fornavn med bartenderen i den slags klubber, virkede han ikke særlig tolerant, når det drejede sig om hans egne interesser.

Lydia sukkede sagte og underskrev samtykkeerklæringen.

„Hvad kan der ske ved det?” spurgte hun, mens hun skrev. Profes-

soren rømmede sig, men sagde ikke noget. I stedet kastede han et vurderende blik på begge underskrifter og så derpå på sit ur.

„Godt, så kom vi altså så vidt.”

Han smilede, selv om han ikke var i humør til det.

„Eksperimentet begynder. Vær så venlig at blade hen på side seks i patientjournalen.”

KL. 17:49, LILLEJULEAFTEN – NI TIMER OG NIOGFYRRE MINUTTER FØR ANGSTEN

S. 6ff. i patientjournal nr. 131071/VL
Bare læs videre under lægelig overvågning.

„Forestil dig følgende situation ...”

Caspar, der lå på knæ for fødderne af den gamle dame, hørte kun uklart hendes stemme som gennem en lukket dør.

„Far og søn kører om natten ad en snedækket vej gennem en mørk skov. Faren mister herredømmet over bilen. De støder mod et træ, og faren er død på stedet. Drengen overlever hårdt kvæstet og bliver bragt til hospitalet, hvor man straks indlægger ham på akutkirurgisk afdeling. Kirurgen kommer, stivner og siger panikslagen: ‘Åh, gud, den dreng kan jeg ikke operere. Det er min søn!’”

Den gamle dame i sengen gjorde en kort pause. „Hvordan kan det lade sig gøre,” spurgte hun triumferende, „hvis drengen ikke har to fædre?”

„Det aner jeg ikke.”

Caspar havde lukket øjnene og arbejdede helt på fornemmelsen, mens han forsøgte at reparere tv-apparatet. Derfor anede han kun hendes skælmske smil bag sig.

„Åh, tag dig nu sammen. Gåden er jo slet ikke så svær for en mand med din intelligens.”

Han trak hånden ud bag det klodsede, gammeldags apparat og vendte sig hovedrystende om mod Greta Kaminsky.

Det var kun fem minutter siden, den nioghalvfjerdsårige enke efter en bankier havde banket på hans dør og bedt ham, om han ikke lige kunne kigge på hendes „tossekasse”. Dermed mente hun det klodsede monstrum af et fjernsyn, der var alt for stort til hendes lille sygeværelse på kvisten i Teufelsbergklinikken. Selvfølgelig havde han gjort hende den tjeneste, selv om professor Rassfeld på det

strengeste havde forbudt ham det. Klinikens leder ønskede ikke, at Caspar forlod sit enkeltværelse uden ledsagelse.

„Jeg er bange for, at gåder ikke lige er mig, Greta.” Han fik noget støv i halsen, der havde samlet sig bag fjernsynet, og kom til at hoste.

„Desuden er jeg ikke kvinde. Jeg kan ikke gøre to ting på én gang.”

Han trykkede igen siden af hovedet mod fjernsynet og prøvede i blinde at finde det lille stik på bagsiden til antennekablet. Den klodsede tingest var ikke til at flytte en millimeter ud fra væggen.

„Sludder og vrøvl!”

Greta slog to gange med håndfladen på madrassen. „Det skal du ikke bilde mig ind, Caspar!”

Caspar

Sygeplejerskerne havde givet ham det tilnavn. Et eller andet måtte man jo kalde ham, så længe man ikke vidste, hvad han hed i virkeligheden.

„Tag dog lige og prøv! Måske åbenbarer du dig som gådekonge. Hvem ved, du kan jo ikke huske noget!”

„Passer ikke,” stønnede han og stak hånden endnu længere ind i sprækken mellem fjernsynet og savsmuldstapetet.

„Jeg kan huske, hvordan man binder et slips, læser en bog og kører på cykel. Det er kun mine oplevelser, der er væk.”

„*Deres faktaviden er stort set uskadt,*” havde dr. Sophia Dorn, hans psykiater, erklæret ved begyndelsen af den første konsultation. „*Men alt, hvad der definerer Dem emotionelt, altså som er typisk for Deres personlighed, er desværre forsvundet.*”

Retrograd amnesi. Hukommelsestab.

Han kunne hverken huske, hvad han hed, sin familie eller sit job. Han vidste ikke engang, hvordan han var havnet på dette luksuriøse privathospital. Den gamle bygning, Teufelsbergklinikken, lå i udkanten af byen på Berlins højeste bakke, en kunstig høj opbygget af ruinerne af de huse, som var blevet ofre for bomberne under anden verdenskrig. I dag var Teufelsberg en beplantet losseplads, og på toppen af den havde den amerikanske hær under den kolde krig rejst deres lytteanlæg. Den fireetages villa, hvor Caspar blev behandlet, havde fungeret som officerscasino for efterretnings-

tjenestens personale, indtil den efter Murens fald blev erhvervet af den kendte psykiater og neuroradiolog professor Samuel Rassfeld. Han moderniserede og ombyggede den til et af de førende luksushospitaler for psykosomatiske lidelser. Nu troned klinikken som en borg, beskyttet af vindebroer, højt over Grunewald og kun tilgængelig ad en smal privat vej, hvor man for knap ti dage siden havde fundet Caspar. Bevidstløs, underkølet og dækket af et tyndt lag sne.

Dirk Bachmann, Teufelsbergklinikens pedel, havde den aften kørt Rassfeld til en aftale på Westend-hospitalet. Hvis han var kommet tilbage bare en time senere, ville Caspar være frosset ihjel i vejkanterne. Somme tider spekulerede han på, om det ville have gjort nogen forskel.

For hvad er et liv uden identitet i sammenligning med døden?

„Du må ikke plage dig selv,” formanede Greta ham en smule bebrejdende, som om hun havde læst hans dystre tanker. Hun lød som en læge og ikke som en medpatient, der selv led af angstpsykoser, når hun var alene for længe.

„Erindringen er som en smuk kvinde,” forklarede hun, mens han stadig søgte efter det forbandede stik til antennekablet.

„Hvis du rønder efter hende, vil hun kede sig og vende dig ryggen. Men hvis du beskæftiger dig med noget andet, vil den jaloux skønhed ganske af sig selv komme tilbage til dig.”

Hun fnisede højt.

„Sådan som vores kønne terapeut, der tager sig så kærligt af dig.”

„Hvad mener du dog med det?” spurgte Caspar forbavset.

„Jamen, det kan da selv en gammel bedstemor se. Jeg synes, at Sophia og du passer rigtig godt sammen, Caspaarr.”

Caspaarr.

Med det langstrakte a og rullen på r'et mindede Gretas stemme om en af efterkrigstidens filmdivaer. Siden hendes mand døde for syv år siden af et slagtilfælde på golfbanen, havde hun tilbragt hver jul på privatklinikken. Her var hun ikke alene, når juledepressionen ramte hende. Og derfor var det også en mindre katastrofe, når hendes fjernsyn ikke fungerede. Hun lod „tossekassen” køre uafbrudt for ikke at føle sig ensom.

„Hvis jeg var endnu yngre, ville jeg da også gå til te dansant med dig,” fnisede hun.

„Tusind tak,” lo han.

„Jeg mener det alvorligt. Da min mand var på din alder, altså i begyndelsen af fyrrerne vil jeg gå ud fra, faldt hans mørke hår også så koket ned i panden på ham. Og han havde også de samme regelmæssige hænder som dig, Caspar. Og ...” Greta kom igen til at fnise, „og han delte min lidenskab for gåder!”

Hun klappede to gange i hænderne, som om hun var klasselærerinde, og frikvarteret var forbi.

„Derfor forsøger vi altså endnu en gang ...”

Caspar stønnede fornøjet, mens Greta gentog gåden.

„Far og søn er ude for et biluheld. Faren dør, sønnen overlever.”

Selv om vinduet stod på klem, begyndte Caspar af svede.

Det havde sneet og regnet hele formiddagen, men henad middag var temperaturen faldet til under frysepunktet. Herude midt i Grunewald måtte det tilmed være et par grader koldere end inde i bymidten. Men det mærkede han ikke noget til lige nu.

Ha! Hans pegefinger strejfede en rund metalring omgivet af plastic. Nu skal jeg bare have sat kabelstikket i og ...

„Den hårdt kvæstede søn bliver bragt til den kirurgiske akutklinik. Men kirurgen vil ikke operere ham, fordi drengen er hans søn.”

Caspar kom frem bag den klodsede skærm, rejste sig op og greb fjernbetjeningen.

„Hvordan går det?” spurgte Greta gavtyveagtigt.

„Nu kan det,” sagde Caspar og tændte for fjernsynet.

Først flimrede det, så fyldte en nyhedsoplæseres sonore stemme værelset. Da det tilsvarende billede til sidst også kom frem, klappede Greta henrykt i hænderne.

„Det fungerer igen. Vidunderligt. Du er genial.”

Jeg ved ikke, hvad jeg er, tænkte Caspar og børstede støvet af sine jeans.

„Så går jeg ind til mig selv igen, før sygeplejersken bliver sur ...” skulle han til at sige, men Greta løftede hånden for at bringe ham til tavshed.

... er der atter rystende nyheder om den såkaldte sjæleknuser,

der nu i flere uger har indgydt den kvindelige befolkning angst og rædsel ...

Greta skruede op for lyden med fjernbetjeningen.

Kl. 17:56

Vi har netop fået besked om, at hans første offer, den 26-årige skuespillerelev Vanessa Strassmann, er død i eftermiddag på intensivafdelingen på Westend-hospitalet. Hun forsvandt for to en halv måned siden sporløst efter undervisningen og blev fundet præcis en uge senere på et forfaldent motel ved motorvejen. Nøgen, mishandlet og lammet.

Frem på skærmen kom billedet af en strålende skønhed, som om speakerens dramatiske ord ikke var tilstrækkelige til at beskrive omfanget af tragedien. Billedet blev efterfulgt af to andre. Også her havde nogen gjort sig umage for at finde to særlig attraktive billeder i familiealbummet.

Ligesom de to senere ofre, Doreen Brandt, en succesrig advokat, og skolelæreren, Katja Adesi, var også Vanessa Strassmann uden ydre tegn på kvæstelser. Efter de behandlende lægers udsagn blev hun hverken voldtaget, slået eller mishandlet. Alligevel var hun indvendigt nedbrudt og sjæleligt knust. Indtil sin død i dag reagerede hun udelukkende på ekstrem lyspåvirkning og lydreflekser og befandt sig ellers i en komalignende tilstand.

Billederne forsvandt og der vistest et moderne hospitalskompleks.

For lægerne betyder dødsårsagen en ekstra gåde, og man forstår ikke, hvad der er sket med den unge kvinde i gerningsmandens vold. Den lille seddel, mage til dem, som man har fundet i hånden på alle ofrene, og hvis indhold politiet imidlertid holder hemmeligt, kan måske give et fingerpeg. Heldigvis er der ikke kommet meddelelse om flere savnede, og vi kan kun håbe, at denne grusomme serie ikke kun er midlertidigt afbrudt i julen, men endeligt stoppet. Den største julegave ville ganske bestemt være meddelelsen om pågribelsen af sjæleknuseren, ikke sandt, Sandra?"

Nyhedsoplæseren vendte sig med et professionelt smil mod den anden studievært og gik dermed over til vejret.

Det har du ret i, Paul. Men nu krydser vi først og fremmest fingre for, at også de andre gaver havner sikkert og rettidigt under træet, for efter det værste snefald i tyve år har isslag lammet trafikken i mange storbyer. Desuden ventes kraftig storm ...

Isslag, tænkte Caspar, da han så de grafiske advarselstegn over Berlin på vejkortet. Og så skete det for første gang.

Erindringen ramte ham så tungt, uforberedt og voldsomt, at han havde svært ved at fastholde den.